

Arrest

nr. 304 893 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2023 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Poolse wettelijk geregistreerde partner P. A.

Op 22 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.06.2023 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornamen: M. P.
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: (...).07.1997
Geboorteplaats: Enugu
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.06.2023 gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner P. A. M. (RR (...)), Poolse nationaliteit, overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.'

Artikel 40bis, §2, 2° stelt dat 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond:

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. '

Ter staving van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie werden volgende bewijzen voorgelegd:

- verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 01.06.2023, opgemaakt te Brugge

- 8 gedateerde foto's vanaf 12.02.2021

- 5 onvolledig gedateerde foto's (zonder jaartal)

- ongedateerde screenshots Whatsapp

- verblijfskaart Polen (RR...) op naam van betrokkene (geldigheidsduur 08.10.2021-01.01.2023)

- onvertaald document, opgesteld in het Pools: echter, gezien dit document niet werd vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kan het niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- overschrijving Santander dd. 11.07.2022, met vermelding van de naam van de referentiepersoon

Uit de voorgelegde foto's blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert minstens februari 2021. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat ze ook daadwerkelijk sedert februari een feitelijke partnerrelatie onderhouden.

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon werkelijk een duurzaam en stabiel karakter heeft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet afdoende vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ... allemaal elementen die zouden kunnen aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene officieel werd gedomicileerd op het adres van de referentiepersoon in België op 01.06.2023.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. In de begeleidende mail dd. 01.06.2023 stellen de bevoegde diensten van stad Brugge dat betrokkene en de referentiepersoon reeds (onofficieel) samenwoonden in Polen; dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Il.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij, geweigerd omdat de verzoekende partij haar duurzame relatie niet zouden kunnen aantonen.

Artikel 40bis, §2, 2°, lid 2 VW luidt als volgt:

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met

elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [3 beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam.];3

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) [3 ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.];3

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[2 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.];2

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

II.1.2. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

Uit de voorgelegde foto's blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert minstens februari 2021. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat ze ook daadwerkelijk sedert februari een feitelijke partnerrelatie onderhouden.

Het is dus geen punt van discussie dat de verzoekende partij elkaar reeds twee jaar kennen.

De verwerende partij eist echter dat zij bewijzen voorlegt die aantonen dat ze reeds van in den beginne, zijnde februari 2021, een feitelijke partnerrelatie onderhoudt. Deze vereiste heeft echter geen basis in artikel 40bis, §2 VW. Er moet immers bewezen worden dat ze op zeer regelmatige basis contact hadden met elkaar, doch niet dat het reeds meer dan twee jaar een feitelijke partnerrelatie betreft. Op dat punt schendt de motivering dus manifest artikel 40bis, §2 VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.3. De verwerende partij vervolgt:

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon werkelijk een duurzaam en stabiel karakter heeft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet afdoende vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ... allemaal elementen die zouden kunnen aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Opnieuw lijkt de verwerende partij over een bijzonder eigen wetboek te beschikken. Nergens in de wet wordt er immers gerefereerd aan de wijze waarop betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen en evenmin wordt er specifiek over de periode vóór de aankomst in België vereist dat er reeds intensief en regelmatig contact zou zijn geweest of dat zij elkaars vrienden en familie kennen. Dit lijken eerder criteria te zijn die de ambtenaar van de burgerlijke stand hanteert in het kader van de toets van een mogelijke schijnsamenwoning, conform de artikel 1476 – 1476quater Oud BW en Omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen.

Dit is uiteraard niet te taak van de verwerende partij. Zij dient enkel artikel 40bis, §2 VW correct toe te passen. Aldus voegt de verwerende partij voorwaarden toe aan de wet.

Louter terzijde kan nog worden opgemerkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring tot wettelijke samenwoning geregistreerd heeft, wat impliceert dat de verzoekende partij en haar partner de toets van de ambtenaar van de burgerlijke stand goed doorstaan hebben.

II.1.4. Vervolgens trekt de verwerende partij ook de verklaringen van Stad Brugge in twijfel:

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene officieel werd gedomicileerd op het adres van de referentiepersoon in België op 01.06.2023.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. In de begeleidende mail dd. 01.06.2023 stellen de bevoegde diensten van stad Brugge dat betrokkene en de referentiepersoon reeds (onofficieel) samenwoonden in Polen; dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid nochtans de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Het is onbegrijpelijk dat de verwerende partij Stad Brugge haar bevindingen niet gelooft. Het is nog onbegrijpelijker dat zij geen contact opnam met het Stadsbestuur om haar twijfels weg te nemen. Men kan immers twijfelen aan de verklaringen van de verzoekende partij, als belanghebbende partij, maar dat ligt toch anders bij een verklaring van een openbaar bestuur, dat enkel het openbaar belang dient.

Uit alles blijkt aldus dat de verwerende partij geen zin had om dit dossier op zorgvuldige wijze af te handelen.

Aldus werden tevens artikel 40bis, §2 VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting geschonden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, quod non in casu.”

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én;

- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een "*partnerrelatie*" en deze partnerrelatie moet "*duurzaam en stabiel*" zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* de aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoeker en zijn partner geen duurzame en stabiel karakter van hun aangehaalde relatie kunnen staven in de zin van artikel 40*bis*, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij niet afdoende het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie heeft aangetoond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers wettelijke samenwoning dateert van 1 juni 2023 en dat de gezinsherenigingsaanvraag dateert van dezelfde datum. Aldus was er op 20 november 2023 geen één jaar samenwoning.

Waar verzoeker stelt dat de 'goedgekeurde wettelijke samenwoning' voldoende bewijst dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben, kan hij niet worden gevolgd. Het feit dat een verklaring van wettelijke samenwoning is geregistreerd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek heeft gevoerd naar de schijnsamenwoning, verhindert niet dat verzoeker tevens het bewijs moet leveren dat de relatie duurzaam en stabiel is conform artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a van de Vreemdelingenwet. Het vaststellen van een "*toestand van samenleven*" zoals omschreven in artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek, heeft evenwel niet automatisch tot gevolg dat een "*partnerrelatie*", zoals vereist door artikel 40*bis*, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, bewezen is. Het (wettelijk) samenleven of samenwonen gedurende een bepaalde periode, bv. minstens één jaar, kan wel een bewijs zijn van de duurzaamheid en stabiliteit van een partnerrelatie, maar bewijst op zich niet dat er *überhaupt* een partnerrelatie is. Immers, een verklaring van wettelijke samenwoning kan ook worden aangegaan door twee vrienden, twee nichten, enz. Een wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek vereist niet dat er sprake is van een partnerrelatie, dit is een liefdesrelatie. Het bestaan van zulke partnerrelatie is daarentegen wel een kernvoorwaarde om voor gezinshereniging op basis van artikel 40*bis*, §2, 2° van de Vreemdelingenwet in aanmerking te komen.

Verzoeker betoogt dat zij bewezen hebben op zeer regelmatige basis contact te hebben met elkaar, met name sinds februari 2021. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing. Verzoeker meent evenwel dat zij niet dienden aan te tonen reeds meer dan twee jaar een feitelijke partnerrelatie te onderhouden.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd in zijn betoog en hij dient weldegelijk met toepassing van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs te leveren dat zij regelmatig met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, als in een feitelijke of affectieve partnerrelatie.

In het verbrekkingsarrest met nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State wordt geoordeeld:

"(...)

8. Uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat het bestreden arrest betrekking heeft op een beslissing aangaande een aanvraag voor een F-kaart, ingediend door een derdelander als wettelijk geregistreerd partner van een Belgische, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf in de lidstaten van de Unie. Artikel 40ter, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op gezinshereniging tussen een derdelander en een zogenaamde statische Belg en dus te dezen van

toepassing is, verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°. Wat de gezinshereniging met een wettelijk geregistreerde partner betreft, luidt deze laatste bepaling:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

9. Met de wet van 25 april 2007 werden de artikelen 40bis en 40ter ingevoegd in de vreemdelingenwet om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden, meer bepaald voor respectievelijk de burger van de Unie of de Belg met de wettelijk geregistreerde partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Naar luid van het aldus ingevoegde artikel 40bis gold deze mogelijkheid “voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie”, en met een aantal bijkomende voorwaarden.

In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit. Verder zal dit besluit geen afbreuk doen aan de criteria voorzien in de bovenvermelde omzendbrief van 30 september 1997, zoals toegepast door de administratie. Het betreft dezelfde regels als voorzien in het kader van de gezinshereniging van de partner van een vreemdeling die geen burger van de Unie is. Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide.” (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 40) In het voormelde citaat is sprake van een “relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht”. Noch in de wettekst zelf, noch in de memorie van toelichting wordt een “liefdesrelatie” vermeld. Dit is evenmin het geval in de omzendbrief van 30 september 1997, waarin wordt vereist dat een “duurzame relatie” wordt bewezen “o.a. op basis van betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke” en dat “er geen duidelijke en ondubbelzinnige elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnrelatie”. Ook de artikelen 1475 e.v. van het burgerlijk wetboek bevatten geen vereiste van een “liefdesrelatie”. Het in ministerraad overlegd koninklijk besluit, waarvan sprake is in het voormelde citaat uit de memorie van toelichting, is genomen op 17 mei 2007 doch vernietigd met 's Raads arrest nr. 201.374 van 26 februari 2010.

10. Met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging’ worden de bijkomende voorwaarden voor gezinshereniging met de wettelijk geregistreerde partner van een Belg of een Unieburger aanzienlijk uitgebreid. Ook is in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortaan sprake van een naar behoren geattesteerde en duurzame “partnerrelatie” in plaats van “relatie”. Een definitie of een nadere toelichting van het begrip “partnerrelatie” wordt niet gegeven in de wet. Wel wordt in de verantwoording van het amendement nr. 147 op het wetsvoorstel dat, weliswaar na vervanging door de subamendementen nr. 162 tot en met 174, heeft geleid tot het gewijzigde artikel 40bis

van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld: “De derde reeks wijzigingen vloeit voort uit verschillende arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De criteria op basis waarvan vastgesteld wordt of de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden werden geregeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel werd echter vernietigd door de Raad van State met het arrest nr. 201 374 dd. 26 februari 2010. Bovendien verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het principe van de hiërarchie der rechtsnormen en merkte op dat bepaalde elementen niet via koninklijk besluit zouden kunnen worden geregeld. Bijgevolg wordt met dit amendement voorzien in een wettelijke regeling. Concreet worden de oude criteria voortaan overgenomen in de wet. Daarbij wordt voortaan duidelijker geëxpliciteerd dat de voorwaarde van het elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen moet zijn voldaan voorafgaand aan het aanvragen van een verblijf in België. Daarnaast wordt in dit artikel de wettelijke samenwoning preciezer gekaderd. In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties (dit zijn de relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven) in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Er is enkel sprake van een partnerrelatie wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Bovendien kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld: het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten. Ook zal wie niet kon huwen omdat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarna niet meer in aanmerking komen voor een verblijf op basis van een partnerschapsrelatie.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/014, 25)

Tijdens de voorbereidende werkzaamheden heeft de hoofdindienster van het wetsvoorstel nog verduidelijkt “dat met het verbod onder punt d van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon wordt bedoeld dat het moet gaan om een één-op-één-relatie, niet om het louter bieden van onderdak” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 65). Ook hier wordt nergens aangegeven dat het om een “liefdesrelatie” moet gaan.

11. Uit het voorgaande blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek. Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet vaststelt dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing werd afgewezen op grond van één van de supra vermelde elementen doch wel aanvaardt dat die aanvraag wordt afgewezen, enkel omdat geen “liefdesrelatie” zou zijn bewezen, voegt hij een voorwaarde toe aan artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet die de afwijzing van de aanvraag niet vermag te gronden. (...)”

De Raad van State oordeelde dat het begrip “partnerrelatie” wat haar aard betreft niet kan gaan om het louter aanbieden van onderdak, maar dat het moet gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel, waar de partners samenwonen en het om een één-op-één relatie moet gaan. Verder kan het nooit gaan om een schijnrelatie. Aldus moet worden geduid dat het niet kennelijk onredelijk is om de door artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste “partnerrelatie”, die duurzaam en stabiel moet zijn, gelijk te stellen met een “liefdesrelatie”. Uit de voorbereidende werken blijkt immers dat toen het begrip “wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie” werd ingevoegd, de wetgever de bedoeling had om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden tot de niet-gehuwde partner van een burger van de Europese Unie, of anders gezegd, de partner van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk. In casu betreft deze bepaling een omzetting van artikel 3, §2 onder b) van de Burgerschapsrichtlijn (zie

Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 juli 2007 tot wijzigingen van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc nr. 51-2845/001, p. 11 en p. 40-41). Naast een juridische band, tot stand gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning, wat een louter formeel aspect betreft, dient er ook nog een partnerrelatie te bestaan, in de zin van een liefdesrelatie.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Verzoeker legt volgende stukken voor om zijn duurzame en stabiele relatie aan te tonen:

- *verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 01.06.2023, opgemaakt te Brugge*
- *8 gedateerde foto's vanaf 12.02.2021*
- *5 onvolledig gedateerde foto's (zonder jaartal)*
- *ongedateerde screenshots Whatsapp*
- *verblijfskaart Polen (RR...) op naam van betrokkene (geldigheidsduur 08.10.2021-01.01.2023)*
- *onvertaald document, opgesteld in het Pools: echter, gezien dit document niet werd vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kan het niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *overschrijving Santander dd. 11.07.2022, met vermelding van de naam van de referentiepersoon*

Verweerder oordeelt dat aan de hand van de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat zij daadwerkelijk sedert februari 2021 een feitelijke partnerrelatie onderhouden. Waar verzoeker betoogt dat 'elkaar kennen' volstaat als bewijs en dat niet *per se* een feitelijke partnerrelatie moet worden aangetoond sedert twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, kan hij niet worden gevolgd, nu uit de rechtspraak en uit de voorbereidende werkzaamheden hierboven geciteerd weldegelijk blijkt dat het om een '*werkelijk samenlevingsproject als koppel of een één-op-één relatie*' of een affectieve partnerrelatie moet gaan. De schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verklaringen van de stad Brugge in de mail niet worden geloofd. Verweerder motiveert in dit verband slechts dat de verklaring van de stad Brugge dat zij reeds (onofficieel) samenwoonden in Polen, niet wordt aangetoond aan de hand van de door hem voorgelegde stukken. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker. Het is ook niet aan verweerder om contact op te nemen met de stad Brugge of met verzoeker om in dit verband al zijn "*twijfels weg te nemen*". De bewijslast ligt immers bij de aanvrager.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

M. DENYS,

De griffier,

griffier

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN